

32te Møde.

Torsdag den 12. November, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Banker.

Forhandlingen genoptoges.

Jørgen Jensen: Man vil sikkert forstaa, at jeg har nogle Bemærkninger at knytte til de Udtalelser, der blev henvendt til mig i Gaar. Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem fra Nyborg (Birch). Det ærede Medlem mente, jeg havde polemiseret imod ham ved min Henviſning til den Udtalelse, jeg fremsatte i Fjor, og hvormed jeg karakteriserede Væsenforskellen mellem Banker og Sparekasser. Dette er en Misforstaaelse. Jeg skal ingen Røverkule gøre af mit Hjerte, jeg kan godt betro det ærede Medlem, at jeg ved denne Udtalelse tænkte dels paa det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) og dels paa Handelsministeren. Hvis det ærede Medlem fra Nyborg har sagt noget lignende, beder jeg undskylde, at jeg har glemt det, jeg husker ikke saa længe paa Uoverensstemmelser med Partifæller, jeg ser i det hele med lidt mildere Øjne paa dem end paa Medlemmer af andre Partier. Det ærede Medlems (Birch) Udtalelser om Sparekassernes Eneberettigelse til Kontrabøger skal jeg ogsaa lade ligge, thi jeg nævnede ikke dette Forhold med et eneste Ord i Gaar. Jeg maa antage, at det ærede Medlem dør tænkte paa den Forhandling, der blev ført i Fjor, og ønskede at supplere sine Udtalelser fra i Fjor. Dette synes mig nu ikke lykkedes for det ærede Medlem, derimod skal jeg indrømme, at han vistnok omtrent gentog, hvad han sagde i Fjor. Fremdeles fandt det ærede Medlem sig foranlediget til et kraftigt Forsvar for de smaa Sparere. Da jeg ikke med et eneste Ord har omtalt Indlaansrenten eller beklaget mig over dens Størrelse eller i det hele i nogen Henseende har sagt noget, der kunde forurolige de smaa Sparere, synes jeg, det ærede Medlem kunde have sparet sig sit Forsvar paa dette Punkt. Hans Tvivl endelig, om

mine Udtalelser var Alvor eller Spøg, og hans Udtalelser om, at jeg, med eller mod min Villie, gjorde Forsøg paa at vildlede Tinget, skal jeg ganske lade ligge.

Jeg skal derefter vende mig til Handelsministeren. Den højtærede Handelsminister fremkom med en lang Udvikling af Kontrabøgernes Historie og i Særdeleshed af Spørgsmaalet om Stempelfrihed, forbeholdt alene for Kontrabøger i Sparekasser. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, jeg har udførligt omtalt det tidligere, navnlig i Forfjor, hvor jeg har givet en historisk Udvikling af dette Tings Stilling dertil og særlig af Venstres Stilling, som den har været hævet af dets Ordførere, de tidligere Finansministre Christopher Hage og Neergaard, altsaa det nuværende ærede Medlem fra Æbeltoft, det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) som Finansudvalgsordfører og det tidligere Medlem fra Kallerup (N. P. Jensen) som Ordfører for Stempeloven. Navnlig fremsatte dette Medlem fra Kallerup paa hele Udvalgets Vegne en meget kraftig Appel til den Minister, der maatte sidde paa det Tidspunkt, da Stempelbegunstigelsen udløb for Bankerne, om, at han med kraftig Haand maatte gribe ind og skabe Lighed ved, at de, der havde Stempelbegunstigelse, mistede den. Jeg nævner ikke dette for at føre Diskussionen tilbage paa dette Omraade, men fordi det har forekommet mig, at man fra forskellige Sider har haft en Lyst til at sende mig ud i den yderste Vankundighed, siden jeg har tilladt mig at dele disse Medlemmers Opfattelser. Det glæder mig da, at jeg paa denne Rejse faar efter min Mening godt Følgeskab.

Venstres Stilling til dette Spørgsmaal er klar nok. Om den højtærede Handelsministers Partis Stilling er lige saa klar, skal jeg belyse med et Par Udtalelser, fremførte af den ærede Ministers Partifælle i det andet Ting, det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) — med Formandens Tilladelse maa jeg nok citere nogle faa Linier. Den ene Udtalelse er fra Behandlingen af Stempeloven den 6. Maj 1911 og findes Sp. 1942. Dette ærede Medlem siger dør: „Jeg kan ikke forstaa Retfærdigheden i dette, at af to Banker, der ligger ved Siden af hinanden, kan den ene have Stempelbegunstigelse, medens den anden ikke har det. Det konsekvente vilde være, at man tog Stempelbegunstigelsen fra dem begge eller fra den, der har den i Forvejen.“ Den anden Udtalelse er fra den 28. Oktober 1913 og findes Sp. 135